

P R E S - S E R V I S

NOVINSKO-IZDAVACKO PREDUZECE SAVEZA

NOVINARA JUGOSLAVIJE

PRESS PUBLISHING ENTERPRISE OF THE FEDERATION

OF YUGOSLAV JOURNALISTS

BEOGRAD — Knez Mihajlova 2/X — Pošt. fah 842

Tel.

621-578

Cek. račun 101-11/1-804

Current Account with

Yugoslav National Bank

SLUŽBA DOKUMENTACIJE

CLIPPING SERVICE

Isečak iz lista
Newspaper cutting

NARODEN GLAS

Prilep

3. XI. 1966

Горѓи Ачески — графика

Ликовниот живот во нашиот град

ЕДНОСТРАНИ МАНИФЕСТАЦИИ

- ПРИЛЕП ДАЛ ДОСТА ЛИКОВНИ УМЕТНИЦИ ШТО ЗБОРУВА ДЕКА Е НЕПРЕСУШЕН ИЗВОР.
- ДАЛИ ИМА УСЛОВИ ДА СЕ НЕГУВА ЛИКОВНАТА УМЕТНОСТ.
- ДА СЕ ТРГНЕ ПО ПРИМЕРОТ НА МЕРМЕРСКИ ОТ СИМПОЗИУМ.

За Мермерскиот симпозиум, за неговата присуност во културните настојувања е доста пишувано но за Сликарската колонија и воопшто за ликовниот живот во нашиот град може доста да се каже. Треба да се даде одговор на повеќе прашања и да се изнајдат решенија за проблемите во оваа област. За тоа секако најповиканите се да го дадат своето мислење ликовните работници од градот. Разговаравме со Горѓи Ачески, еден од најстарите и секако најплодните уметници во нашиот град:

— Ликовниот живот пред юсловдудувањето до денес јас би го поделил на две етапи: првата од 1945 до 1958 година, а втората од 1958 до денес. Првиот период е карактеристичен со работењето на повеќе ликовни уметници, како професионалци така и аматери. Меѓу нив, би ли спомнал уште и Грабулоски, Корубиноски, Митриески, Лазарески и покојниот Лозаноски. Оваа група сликари по своја иницијатива приредуваат ликовни изложби во простории адаптирани за ваква намена. Ваквите изложби почесто беа групни, а имаше и самостојни. Овие повремени и стихиски манифестијации не прераснаа во постоејана традиција, и затоа, би рекол дека не може да стане збор за продолжување на овие манифестијации во облик на традиција.

— Во вториот период, од 1958 година па јаваму, поголемиот број ликовни уметници го напуштија градот, билејќи немаа услови за полна афирмација. Ние што останавме повремено организирајме изложби најчесто од двајца меѓу кои секогаш сум бил и јас. Најпосле, денес активноста на полето на ликовната уметност е толку замрена што единствено освежување претставува Мермерскиот симпозиум. Сметам дека ликовната публика, во колку постои (?), ликовната уметност ја сфаќила повеќе како куртозија: сфаќањето за посредноста и што посредноста на ликовната уметност зависи од целокупниот културен квантум на поединецот, затоа дека не може да стане збор за продолжување на овие манифестијации во облик на традиција.

— Во вториот период, од 1958 година па јаваму, поголемиот број ликовни уметници го напуштија градот, билејќи немаа услови за постоејана традиција, и затоа, би рекол дека не може да стане збор за продолжување на овие манифестијации во облик на традиција.

Академикот Орде Манески, професор во Трговското училиште и Благоја Богоски, наставник во осум годишното училиште „Кочо Рачин“, во разговорот што го водеаме, повеќе се задржаа на факторите што ја условуваат ликовната уметност.

— Основен фактор, рече Манески, е Општинското собрание кое преку КПЗ треба да обезбеди економска основа за правилно организирање на ликовното творештво и

ликовните манифестијации. КПЗ е оној фактор кој треба да ја насочи активноста на ликовните уметници во правец на високо уметнички манифестијации што ќе придонесат не само за омасовување на ликовниот живот, туку и за квалитетно издигнување на истот. Тоа може да се постигне ако оваа институција не само изготвува програми за изложби на месните ликовни уметници, гостувања на групи и поединци од републиката, туку и ги реализира иницијативите.

Координацијата и соработката со Музејот треба да постои, но се да не оди преку управата на Музејот: да се прецизираат надлежностите на овие институции. Што се однесува до сликарството. Сликарската колонија е оној фактор кој треба да допринесе многу во организирањето на манифестијите од ваков вид, особено да даде подем за афирмација на овдешите уметници. Творбите во нејзиното власништво не да стојат во Музејот, туку да се изложуваат, да се оживи сликарската уметност, да се створи ликовен дух кај масите во градот и тие да контактираат со ликовните творби од поголема уметничка вредност. Во членството на оваа колонија да влезат ликовни уметници од градот кои ќе настојуваат на граѓаните да им се сервираат културни доживувања преку ликовни творби пропратени со задолжителни појаснувања. На овие изложби треба да им претходат и изложби во работните колективи каде за тоа има услови.

— Ликовното воспитување во училиштата, рече Богоски, зависи од поставеноста на наставниците и од разбирањето на управните органи.

Ликовното воспитување не е вештина, како погрешно се третира туку со својата содржина опфаќајќи ја едно поцелосно оформување на личноста на младиот граѓанин. Додека некои ги раздразнуваат лубето и негативно делуваат на интелектуалността, додогаш ликовното воспитување психолошки ја облагородува личноста на поединецот. Не се доволни само ликовните секции во училиштата, туку потребно е да се организираат ликовни кружици и за граѓанството.

Да резимираме, ако сакаме да го обогатиме ликовниот живот во градот, потребно е да обезбедиме барем една ликовна галерија, барем едно заедничко атеље за ликовните работници, да се стимулира професионалната активност на ова поле; а не само да се организираат советувања со ликовните уметници и да се донесуваат констатации без иницијатива за реализација.

Тогаш поединниците и културните делегации што доаѓаат во градот ќе можат да го видат она со кој би требало да живее ликовниот живот во нашиот град.

Иван ПИПИЧАН